

Arrest

nr. 291 994 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 29 augustus 2019 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 30 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtun origine te zijn en de soennitische strekking van de Islam aan te hangen. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Pekhe Khwar (subdorp Minz Akhundzadghan), gelegen in het district Achin van de provincie Nangarhar. U woonde daar met uw vader, moeder en jongere broer tot aan de dood van uw vader. Reeds sinds uw kindertijd hielp u uw vader op het veld, zorgde u voor de dieren en hielp u uw vader met constructiewerken. U ging sinds vijf maanden naar de madrassa.

Na vijf maanden stopte u met de madrassa. U steunde hun boodschap niet langer wanneer Islamitische Staat Khorasan Province (ISKP of Daesh) begon met lesgeven over wapens en vechten. U vertelde uw ouders over de inhoud van deze lessen en ze vertelden u te stoppen. Vijf dagen nadat u stopte met de madrassa benaderde Daesh uw vader tijdens het vrijdaggebed in de moskee met de boodschap dat u terug naar de madrassa moest komen. Daesh bedreigde uw vader op dat moment dat als u niet terug zou komen, ze achter hem aan zouden gaan. Vijf dagen later, tijdens het avondgebed op donderdag, werd uw vader opnieuw benaderd door Daesh in de moskee.

Na die confrontatie belde uw vader naar uw tante en haar man en werd beslist u naar haar te sturen. Op vrijdag ging u naar uw tante die in een naburig dorp woont. Die avond kwam Daesh langs uw huis in Pekhe Khwar, waar uw vader en moeder verbleven. Twee leden van Daesh stonden aan de deur en vroegen naar u. Uw vader vertelde hen niet te weten waar u was. De leden van Daesh beschuldigden uw vader daarop van liegen en bedriegen en doodden hem hierop. Tegen uw moeder zeiden ze dat ze haar zoon zouden vinden en dat ze haar in leven lieten omdat u haar wel eens zou opzoeken en ze u zo zouden vinden.

De man van uw tante ontdekte de volgende ochtend in de moskee via andere dorpelingen dat uw vader gedood was. Op dat moment beslisten hij en uw tante u weg te sturen. U verliet Afghanistan in maart 2019 en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland tot in België waar u op 21 augustus 2019 aankwam. U diende een verzoek in om internationale bescherming op 30 augustus 2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aan uw asielaanvraag kan immers geen geloof worden gehecht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven **identiteit** en de daaraan verbonden naam en leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U had immers tijdens uw inschrijving op 30 augustus 2019 verklaard 16 jaar oud te zijn (Zie Inschrijving op 30.08.19). Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd werd door de dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op datum van 13 september 2019 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting is (Zie leeftijdsbepaling dienst Voogdij in uw administratief dossier). Om deze reden wordt u niet beschouwd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u gewoonweg de leeftijd van uw taskara heeft verteld, hetgeen niet kan overtuigen aangezien uw taskara uw meerderjarigheid ruimschoots ondersteunt (NPO, p.4). De door u neergelegde taskara vermeldt immers een leeftijd van 9 jaar oud in 1387 (2008), wat dus eerder in lijn ligt met de bevindingen van de leeftijdsanalyse dan uw verklaringen. Dat was echter niet het enige element met betrekking tot uw identiteit waar twijfel over bestond, ook gebruikte u reeds een andere naam tijdens uw procedure in Oostenrijk, namelijk A.K. (Zie Dublin dossier). Hiernaar gevraagd geeft u aan dat uw volledige naam A.K.S. is,

iedereen u A.K. noemt en niemand uw stam Shinwari vermeldt (NPO, p.4). Waarom u dat dan, gevraagd naar uw achternaam, in België wel zou opgeven en in Oostenrijk anders liet optekenen, hoewel u in beide landen net hetzelfde werd gevraagd, is dan ook een raadsel. Het is op zijn minst opmerkelijk dat u tijdens een asielprocedure plots een andere naam opgeeft dan ervoor. Hoe dan ook is de **taskara** die u neerlegde in elk geval geen sluitend bewijs van uw identiteit. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker van asiel of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Door u jonger voor te doen dat u in werkelijkheid bent, een andere naam op te geven en niet de waarheid te spreken over uw identiteit wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds op voorhand aangetast.

Verder kon er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met Daesh om onderstaande redenen.

Ten eerste konden uw verklaringen over het aanvangen en stopzetten van uw koranstudies aan de madrassa allerm minst overtuigen. Zo begon u naar eigen zeggen met de madrassa vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Dit betekent dat u hier eind 2018 mee startte op vraag van uw vader zodat u de Koran kon leren (NPO, p.16). Op dat moment was Daesh echter al enkele jaren aanwezig in uw beweerde district van herkomst. Wat betreft hun aanwezigheid stelt u zelf nog dat de groepering startte met rekruteren 'zeven jaar geleden van vandaag', wat neerkomt op ongeveer 2014 (NPO 2, p.5). Het lijkt in die optiek weinig waarschijnlijk dat Daesh, als ze inderdaad jongeren uit de regio zouden rekruteren, hier eerst nog enkele jaren mee zouden wachten, te meer u gezien de leeftijdsbepaling in 2018 toch al ongeveer 20 jaar was en al jarenlang de geschikte leeftijd had om naar de madrassa te gaan. Daarbovenop legde u tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u stopte bij de madrassa. Zo verklaarde u eerst dat wanneer u uw ouders vertelde over de Jihad lessen, ze u vertelden te stoppen met de madrassa (NPO, p.16). Echter, later verklaarde u dat wanneer u hen dit vertelde, ze u verplichtten verder te doen met de madrassa (NPO 2, p.5). Deze onaannemelijke en inconsistente verklaringen ondermijnen al in eerste orde uw relaas.

Ten tweede hebt u niet aannemelijk kunnen maken waarom Daesh u wilde rekruteren. U bleef volhouden dat ze op zoek waren naar 'jonge jongens' (NPO, p.14, 15, 16, 18). Gevraagd naar de reden waarom ze jonge jongens wilden, antwoordt u dat zulke jongens makkelijker te manipuleren zijn (NPO 2, p.13). U was echter op dat moment al 20 jaar. Hiermee geconfronteerd verandert u uw verklaring. Nu zouden ze zowel kleine als grote jongens hebben gewild, nadat u eerder meerdere malen had vermeld dat ze enkel 'jonge jongens' wilden (NPO 2, p.13). Meer zelfs, u gaf nu aan dat ze achter jongens gingen die geen baard of snor hadden, wat een nogal vreemd criterium is voor een potentiële rekrutering (NPO, p.13). Uw vrees wordt nog verder gerelativeerd gezien uw broer, die zich tevens in exact dezelfde omstandigheden als u bevindt, geen enkel probleem zou hebben. Zo is hij ook een jonge jongen (van ondertussen ongeveer 10 jaar), leeft hij in hetzelfde dorp, gaat hij ook naar de madrassa en komt hij uit een familie waar nog niemand gerekruteerd is (NPO2, p.13). Hiermee geconfronteerd wist u enkel te zeggen dat u niet weet of ze achter hem aan gingen, u voegde er nog aan toe dat ze misschien eerst achter u aan gingen en daarna hem zouden rekruteren (NPO 2, p. 14). Echter, ook na uw vertrek heeft uw familie geen enkel probleem ondervonden. Zo heeft u nog steeds contact met uw familie en gaf u aan dat alles goed met hen gaat (NPO, p.8). Opnieuw wordt de oprechtheid van uw problemen ernstig geschaad door uw verklaringen.

Ten derde is het, aanvullend hierbij, niet duidelijk waarom Daesh nooit bij u thuis is geweest om u te rekruteren. Zo stelde u om te beginnen dat Daesh langs huizen ging met jonge jongens om deze te motiveren zich aan te sluiten (NPO 2, p.6). Zo verklaart u dat ze eerder wel eens zijn gekomen naar jullie voor tarwe en voedsel (NPO, p.18). Echter, later verandert u die verklaring dat Daesh nooit eerder bij uw huis is geweest omdat ze geen informatie hadden van uw huis (NPO 2, p.6). Echter, is dit een uiterst bevreemdende verklaring gezien u beweerde dat u en uw broer naar de madrassa gingen en Daesh u dus wel zou moeten kennen (NPO, p.11). Daarnaast verklaarde u meerdere keren dat de enige dag waarop Daesh zich bij uw huis bevond, de dag van uw vaders dood was (NPO, p. 15, 17, 18 & NPO 2, p.12). Dat ze met het oog op uw rekrutering slechts éénmaal naar uw huis kwamen, is niet aannemelijk. Dat u over deze zaken geen overtuigende en consistente verklaringen kon afleggen, schendt opnieuw uw geloofwaardigheid.

Ten vierde wist u ook geen aannemelijke verklaringen af te leggen over de dood van uw vader. Zo stelde u in uw persoonlijk onderhoud dat zowel u als uw vader op de hoogte waren van het risico om een rekrutering te weigeren aan Daesh en kenden jullie voorbeelden waarbij de vader gedood werd na zo'n weigering (NPO, p.17-18). Ondanks die kennis zou uw vader gewoon thuis gebleven zijn en niet samen met u naar uw tante gevlucht zijn. Hiermee geconfronteerd, liet u opmerkelijk genoeg plots optekenen dat uw vader overtuigd was dat ze hem niets zouden aandoen aangezien hij oud was (NPO, p.18). Dit is echter geen overtuigende verklaring aangezien u eerder aangaf dat hij wel op de hoogte was van dit risico.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ook de **opmerkingen** van uw advocaat die tijdens het eerste persoonlijk onderhoud werden gemaakt kunnen deze appreciatie niet ombuigen. Zo gaf uw advocaat de opmerking dat u een kwetsbaar profiel heeft en het heel moeilijk heeft gehad sinds uw vertrek (NPO 1, p.22). Er werd u echter in het begin van het interview gevraagd of alles goed ging en doorheen het interview zijn hier geen problemen omtrent geweest (NPO, p.3; NPO, p.22). Verder waren er opmerkingen omtrent uw regio van herkomst, dewelke in deze niet in twijfel wordt getrokken (NPO, p.22).

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen **internationale bescherming** heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Er werd dan wel een procedure gestart in Oostenrijk, maar die hebt u niet verder gezet (Zie administratief dossier). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans krijgt. Dat u naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art.48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat,

wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het

Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3. c), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van het "Koninklijk besluit van 11 maart 2003", van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat de verwerende partij de zorgvuldigheids- en medewerkingsplicht schendt. Hij betoogt dat de verwerende partij ten onrechte het onderzoek louter beperkt heeft tot de problemen met Daesh. Hij voert aan dat hij inmiddels bijna drie jaar in België verblijft en dat de verwestering en de mogelijke implicaties voor een eventuele terugkeer moesten worden onderzocht. Hij verwijst naar arrest nr. 270 813 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022. Tevens wenst hij te benadrukken dat de verwerende partij met geen woord rept over de precaire socio-economische en humanitaire situatie en de mogelijke gevolgen voor hem. Verder, aldus verzoeker, is de veiligheidsanalyse voor zijn regio te beperkt, waarbij kan worden aangenomen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de veranderingen in de conflictdynamiek.

Wat de vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met zijn leeftijd betreft, voert verzoeker aan dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel. Hij is immers een jongeman, afkomstig van een afgelegen dorp in het district Achin en hij is ongeschoold. Bovendien wenst verzoeker op te merken dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 september 2019 een eerste terugnameverzoek richtte aan de Oostenrijkse instanties, waarbij op dezelfde dag dit verzoek door Oostenrijk werd geweigerd omdat zij stelden geen zekerheid te hebben dat verzoeker meerderjarig is aangezien hij in Oostenrijk als minderjarige was ingeschreven.

Wat zijn naam betreft, werpt verzoeker op dat hij een originele taskara heeft neergelegd. Tijdens de Dublin-procedure is er nooit enige betwisting geweest over zijn identiteit. Het feit dat hij in Oostenrijk A.K. vermeldde in plaats van A.K.S., kan hem onmogelijk worden verweten. Hij werd immers in Oostenrijk heel slecht behandeld en verwijst hiervoor naar hetgeen hij daaromtrent heeft gesteld in de verklaring betreffende de procedure van 7 januari 2020.

In verband met zijn problemen met Daesh haalt verzoeker aan dat de verwerende partij vier summiere redenen aanhaalt die niet kunnen overtuigen aangezien ze gebaseerd zijn op een onvolledige lezing van zijn verklaringen. Ten eerste, waar gesteld wordt dat zijn verklaringen over het aanvangen en stopzetten van zijn koranstudies in de madrassa allerminst overtuigen, merkt verzoeker op dat de verwerende partij een denkfout maakt door aan te nemen dat Daesh *“eerder andere jongeren niet hebben gerekruteerd”*. In verband met de inconsistentie over de reactie van zijn ouders toen hij hen vertelde over de jihadlessen, werpt verzoeker op dat dit neerkomt op een misverstand in zijn hoofd, dan wel de verwerende partij. Ten tweede, waar wordt geoordeeld dat hij niet aannemelijk heeft kunnen maken waarom Daesh hem wilde rekruteren, herhaalt verzoeker zijn eerdere bewering dat Daesh op zoek was naar jonge jongens en stelt hij dat uit objectieve informatie inderdaad blijkt dat Daesh minderjarigen probeerde te rekruteren omdat ze *“onvolwassen en emotioneel zijn en dat de Daesh-propaganda hun geest gemakkelijk kan beïnvloeden”*. Aldus, zo stelt verzoeker, worden zijn verklaringen bevestigd door objectieve informatie. Dat verzoeker zelf jong eruit zag (hij had toen geen baardgroei en was klein van gestalte) en dat zijn broer niet werd gerekruteerd, kan zijn verklaringen onmogelijk breken. Ten derde, waar wordt gesteld dat het niet duidelijk is waarom Daesh nooit bij zijn thuis is geweest om hem te rekruteren, merkt verzoeker op dat het verloop van de feiten zeer duidelijk is en dat hij niet inziet waarom dit een argument is dat tegen hem kan worden gebruikt. Ten vierde, waar wordt geopperd dat hij geen aannemelijke verklaringen aflegde over de dood van zijn vader, werpt verzoeker nog op dat zijn vader een risico heeft genomen, maar dat dit een redelijk risico was gebaseerd op gewoonteregels. Tot slot merkt verzoeker op dat de verwerende partij al de uitvoerige en gedetailleerde verklaringen over de rekrutering, de plaats van rekrutering en de inhoudelijke lessen *as such* niet betwist. Verzoeker is dan ook van mening dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

Vervolgens gaat verzoeker in op de mensenrechten- en veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij verwijst naar rapporten van de VN en Human Rights Watch en besluit dat de humanitaire en veiligheidssituatie in zijn land van herkomst van die aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt slachtoffer te worden van een onmenselijke, op zijn minst vernederende, behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Tot slot gaat verzoeker in op de verwestering. Hij betoogt dat hij bijna drie jaar in België verblijft en dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid hoe hij, bij een eventuele terugkeer, zal worden onthaald door de taliban of Daesh. Hij verwijst naar het EASO Afghanistan rapport van januari 2022 en naar de NANSSEN nota 3-21 over de beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan. Hij werpt op dat de verwerende partij, door geen rekening te houden met zijn kwetsbaarheid en verwestering, voorbij gaat aan het feit dat hij tot een bepaalde sociale groep behoort, namelijk als Afghaanse man die lang verblijf in België kent, die normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersen bij terugkeer naar Afghanistan zal schenden. Minstens is er sprake van een schending van de motiveringsplicht. Verzoeker verwijst nog naar een rapport van Asylus van augustus 2017 en naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn. Tot slot wenst verzoeker te verwijzen naar artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG, dat overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en naar de leer van het arrest *“Elgafaji”* van het Hof van Justitie, en de aanvulling hierop in het arrest *“Diakité”*. *In casu*, aldus verzoeker, had de verwerende partij rekening moeten houden met zijn achtergrond (etniciteit, taal) en verwestering alsook andere elementen, zoals de schending van mensenrechten, de toepassing van een zeer strikte vorm van de *sharia*, de humanitaire toestand in het land, het vermogen van de staat (taliban) en Daesh om

Afghanistan te controleren en burgers te beschermen, en de door internationale organisaties verleende bijstand.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- vier certificaten Nederlands en een attest van aanmelding bij het Agentschap integratie en inburgering te Brussel (stuk 2).

2.2.2. Op 25 mei 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

2.2.3. Ter terechtzitting legt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- uittreksel uit register waaruit blijkt dat verzoeker sinds 1 november 2022 gehuwd is met M.S. (stuk 1);
- medisch attest inzake de zwangerschap van verzoeksters echtgenote (stuk 2);
- identiteitskaart van verzoekers echtgenote (stuk 3);
- bewijsstukken inzake taalcursussen (stuk 4);
- verklaring werkgever verzoeker (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad

zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/5 en 57/7ter van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.3.2. Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van *“het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”*, doch verduidelijkt hij niet welk koninklijk besluit van 11 maart 2003 hij geschonden acht. Evenmin kan dit uit de uiteenzetting van het middel worden afgeleid. Zo het hier om een materiële vergissing gaat en verzoeker de schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoogde aan te voeren, wijst de Raad er nog op dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.3.3. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4.3 (c), van de richtlijn 2004/83/EG wordt ten slotte opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepaling, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikt.

2.3.3.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit schrik voor Daesh, die hem wilde rekruteren en die zijn vader vermoordde.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

2.3.6.2. Blijkens de bestreden beslissing kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht. Zo wordt (i) vooreerst opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door verzoeker opgegeven identiteit en de daaraan verbonden naam en leeftijd. Verzoeker vertelde immers niet de waarheid over zijn leeftijd en gebruikte tijdens zijn asielprocedure in Oostenrijk een andere naam. Door niet de waarheid te spreken over zijn identiteit wordt zijn algemene geloofwaardigheid reeds op voorhand aangetast. Verder kon er (ii) geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn problemen met Daesh. Zo konden (a) zijn verklaringen over het aanvangen en stopzetten van zijn koranstudies aan de madrasa allerm minst overtuigen. Verder (b) heeft hij niet aannemelijk kunnen maken waarom Daesh hem wilde rekruteren. Aanvullend hierbij is het (c) niet duidelijk waarom Daesh nooit bij hem thuis is geweest om hem te rekruteren. Tot slot (d) wist hij ook geen aannemelijke verklaringen af te leggen over de dood van zijn vader. De door verzoekers advocaat tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gemaakte opmerkingen kunnen (iii) bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Volledigheidshalve (iv) wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde en hij de in Oostenrijk gestarte procedure niet verderzette, verder afbreuk doet aan de beweerde reden van vertrek en de ingeroepen vrees voor vervolging.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben, wat overwegingen (i) en (ii) betreft, betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het minimaliseren, vergoelijken en tegenspreken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

2.3.6.3. De Raad benadrukt vooreerst dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden.

De Raad treedt bijgevolg het omstandig gemotiveerde oordeel in de bestreden beslissing bij dat verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds op voorhand is aangetast door zich jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid is, door een andere naam op te geven en niet de waarheid te spreken over zijn identiteit. Zo blijkt vooreerst dat verzoekers opgegeven leeftijd van 16 jaar bij zijn inschrijving op 30 augustus 2019 niet overeenstemt met het uitgevoerde leeftijdsonderzoek en dat hij niet kan beschouwd worden als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Toen verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud met de bevindingen van het leeftijdsonderzoek, waaruit blijkt dat hij op datum van 13 september 2019 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting, geconfronteerd werd, verwees hij naar de leeftijd vermeld in zijn taskara (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 9 juni 2021, p. 4). Zoals de commissaris-generaal terecht aanstipt, kan dit niet overtuigen aangezien de neergelegde taskara verzoekers meerderjarigheid juist ruimschoots ondersteunt, hetgeen in het verzoekschrift niet wordt betwist. Waar hij betoogt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel als ongeschoolde

jongeman afkomstig uit een afgelegen dorp in het district Achin, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien waarom verzoekers ongeschooldheid en afkomst uit een afgelegen dorp het verschil van minstens drie jaar, rekening houdend met de minimumleeftijd die uit de leeftijdsbepaling is gekomen, vermag te verklaren. De Raad benadrukt dat ongeschoold zijn en afkomst uit een afgelegen dorp niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of dat dit verzoeker zou verhinderen op correcte wijze zijn leeftijd in te schatten. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van minstens drie jaar, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid. De Raad merkt verder op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit niets kan blijken dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast. Verzoeker kan verder ook niet dienstig verwijzen naar de weigering door Oostenrijk van het terugnameverzoek in het kader van de Dublin III-verordening om reden dat er geen zekerheid was dat verzoeker meerderjarig is aangezien hij in Oostenrijk als minderjarige was ingeschreven. Zoals reeds gesteld, staat de leeftijdsbepaling in het kader van de huidige, Belgische procedure om internationale bescherming vast. Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er toch kan besloten worden dat verzoeker frauduleuze verklaringen hierover aflegde en hier blijft aan vasthouden, heeft verzoeker wel degelijk getracht de asielinstanties te misleiden en te doen geloven dat hij minderjarig was, wat zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

Naast de twijfel over de leeftijd is er ook twijfel over de naam van verzoeker. Tijdens zijn procedure in Oostenrijk gaf hij als naam A.K. op, terwijl hij voor de Belgische asielinstanties als naam A.K.S. opgaf. De reden die verzoeker hiervoor opgaf kan allerm minst overtuigen. Immers, waar hij aangaf dat zijn volledige naam A.K.S. is, iedereen hem A.K. noemt en niemand zijn stam S. vermeldt, kan niet worden ingezien waarom hij, gevraagd naar zijn familienaam, in België dan wel de naam van zijn stam zou opgeven en in Oostenrijk niet. Dat er tijdens de Dublin-procedure nooit enige betwisting is geweest over zijn identiteit, doet dan weer geen afbreuk aan de vaststelling dat hij twee verschillende namen opgaf in Oostenrijk en België. Waar verzoeker betoogt dat hij in Oostenrijk slecht werd behandeld, blijkt dit niet als dusdanig uit de door hem gegeven en in het verzoekschrift geciteerde verklaringen in de verklaring betreffende de procedure van 7 januari 2020 en bovendien en bovenal biedt een mogelijks slechte behandeling nog geen verklaring voor het in Oostenrijk opgeven van een andere naam.

Wat betreft de voorliggende taskara blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*", 14 januari 2021) dat dit document onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde leeftijd en naam en aldus zijn identiteit aan te tonen. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. De voorgelegde taskara kan *in casu*, gelet op zijn beperkte bewijswaarde alsook gelet op de tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen over zijn leeftijd en de inhoud van de taskara, verzoekers identiteit niet sluitend bewijzen. Verder houdt de taskara van verzoeker geen verband met het vluchtrelaas.

De voorgaande vaststellingen inzake de identiteit van verzoeker vormen, ofschoon op zich niet doorslaggevend om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen, een negatieve indicatie voor

zijn algemene geloofwaardigheid. Deze vaststellingen hebben ook gevolgen voor de context van het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

2.3.6.4. Vervolgens treedt de Raad, na lezing van het administratief dossier, het oordeel van de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met Daesh.

2.3.6.4.1. In dit verband wordt in de bestreden beslissing vooreerst terdege gesteld dat verzoekers onaannemelijke en inconsistente verklaringen over het aanvangen en het stopzetten van zijn koranstudies aan de madrassa niet weten te overtuigen. Dit wordt als volgt onderbouwd:

“Zo begon u naar eigen zeggen met de madrassa vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Dit betekent dat u hier eind 2018 mee startte op vraag van uw vader zodat u de Koran kon leren (NPO, p. 16). Op dat moment was Daesh echter al enkele jaren aanwezig in uw beweerde district van herkomst. Wat betreft hun aanwezigheid stelt u zelf nog dat de groepering startte met rekruteren ‘zeven jaar geleden van vandaag’, wat neerkomt op ongeveer 2014 (NPO 2, p.5). Het lijkt in die optiek weinig waarschijnlijk dat Daesh, als ze inderdaad jongeren uit de regio zouden rekruteren, hier eerst nog enkele jaren mee zouden wachten, te meer u gezien de leeftijdsbepaling in 2018 toch al ongeveer 20 jaar was en al jarenlang de geschikte leeftijd had om naar de madrassa te gaan. Daarbovenop legde u tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u stopte bij de madrassa. Zo verklaarde u eerst dat wanneer u uw ouders vertelde over de Jihad lessen, ze u vertelden te stoppen met de madrassa (NPO, p. 16). Echter, later verklaarde u dat wanneer u hen dit vertelde, ze u verplichtten verder te doen met de madrassa (NPO 2, p.5). Deze onaannemelijke en inconsistente verklaringen ondermijnen al in eerste orde uw relaas.”

In de door verzoeker zelf geschetste context, namelijk dat Daesh al enkele jaren aanwezig was in zijn district van herkomst en in 2014 startte met rekruteren, lijkt het inderdaad weinig waarschijnlijk dat Daesh verzoeker pas in 2018, toen hij al meerderjarig was en dus zeker al enige tijd de leeftijd had om te worden gerekruteerd, zou willen rekruteren. Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij de verwerende partij in het verzoekschrift verwijt een denkfout te hebben gemaakt. Ook waar hij betoogt dat de inconsistentie over de manier waarop hij stopte bij de madrassa een misverstand betreft in zijn hoofde, dan wel in hoofde van de verwerende partij, kan verzoeker niet worden bijgetreden. De inconsistentie vindt immers steun in het administratief dossier.

2.3.6.4.2. Verder weet verzoeker niet aannemelijk te maken waarom Daesh hem wilde rekruteren. In dit verband wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“U bleef volhouden dat ze op zoek waren naar ‘jonge jongens’ (NPO, p. 14, 15, 16, 18). Gevraagd naar de reden waarom ze jonge jongens wilden, antwoordt u dat zulke jongens makkelijker te manipuleren zijn (NPO 2, p. 13). U was echter op dat moment al 20 jaar. Hiermee geconfronteerd verandert u uw verklaring. Nu zouden ze zowel kleine als grote jongens hebben gewild, nadat u eerder meerdere malen had vermeld dat ze enkel ‘jonge jongens’ wilden (NPO 2, p. 13). Meer zelfs, u gaf nu aan dat ze achter jongens gingen die geen baard of snor hadden, wat een nogal vreemd criterium is voor een potentiële rekrutering (NPO, p. 13). Uw vrees wordt nog verder gerelativeerd gezien uw broer, die zich tevens in exact dezelfde omstandigheden als u bevindt, geen enkel probleem zou hebben. Zo is hij ook een jonge jongen (van ondertussen ongeveer 10 jaar), leeft hij in hetzelfde dorp, gaat hij ook naar de madrassa en komt hij uit een familie waar nog niemand gerekruteerd is (NPO2, p. 13). Hiermee geconfronteerd wist u enkel te zeggen dat u niet weet of ze achter hem aan gingen, u voegde er nog aan toe dat ze misschien eerst achter u aan gingen en daarna hem zouden rekruteren (NPO 2, p. 14). Echter, ook na uw vertrek heeft uw familie geen enkel probleem ondervonden. Zo heeft u nog steeds contact met uw familie en gaf u aan dat alles goed met hen gaat (NPO, p. 8). Opnieuw wordt de oprechtheid van uw problemen ernstig geschaad door uw verklaringen.”

Dit motief is pertinent en draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier. Door in het verzoekschrift louter te volharden in zijn eerdere verklaringen dat Daesh op zoek was naar jonge jongens, wat steun moet vinden in algemene informatie uit 2016 over rekrutering door Daesh in de provincie Nangarhar, slaagt verzoeker er niet in voormelde motieven te ontkrachten en aannemelijk te maken waarom ze toen net hem wilden rekruteren. Verzoekers gezegden waren immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker zijn verklaringen na confrontatie aanpaste. Waar hij aanhaalt dat hij er toen jong uitzag verklaart dit nog niet waarom Daesh iemand van reeds meerderjarige leeftijd zou willen rekruteren, zeker als Daesh, zo verzoeker verklaarde al bezig was met

rekruteren sinds 2014. Verder is het wel degelijk bevreemdend dat Daesh nadien niet achter verzoekers jongere broer aanging, zoals in de bovenstaande overwegingen terecht wordt aangestipt.

2.3.6.4.3. Vervolgens is het ook weinig aannemelijk dat Daesh nooit naar verzoekers huis is gekomen met het oog op rekrutering. Verzoeker verklaarde immers dat Daesh langs huizen ging met jonge jongens om deze te motiveren om zich aan te sluiten. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terdege als volgt betoogd:

“Zo verklaart u dat ze eerder wel eens zijn gekomen naar jullie voor tarwe en voedsel (NPO, p.18). Echter, later verandert u die verklaring dat Daesh nooit eerder bij uw huis is geweest omdat ze geen informatie hadden van uw huis (NPO 2, p.6). Echter, is dit een uiterst bevreemdende verklaring gezien u beweerde dat u en uw broer naar de madrassa gingen en Daesh u dus wel zou moeten kennen (NPO, p.11). Daarnaast verklaarde u meerdere keren dat de enige dag waarop Daesh zich bij uw huis bevond, de dag van uw vaders dood was (NPO, p. 15, 17, 18 & NPO 2, p.12). Dat ze met het oog op uw rekrutering slechts éénmaal naar uw huis kwamen, is niet aannemelijk. Dat u over deze zaken geen overtuigende en consistente verklaringen kon afleggen, schendt opnieuw uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker brengt hiertegen geen concreet en dienstig verweer in en met de loutere negatie van de gevolgtrekkingen vermag hij bovenstaande overweging niet aan het wankelen te brengen.

2.3.6.4.4. Tot slot wist verzoeker ook geen aannemelijke verklaringen af te leggen over de dood van zijn vader. De commissaris-generaal stelt dienaangaande terecht als volgt:

“Zo stelde u in uw persoonlijk onderhoud dat zowel u als uw vader op de hoogte waren van het risico om een rekrutering te weigeren aan Daesh en kenden jullie voorbeelden waarbij de vader gedood werd na zo'n weigering (NPO, p.17-18). Ondanks die kennis zou uw vader gewoon thuis gebleven zijn en niet samen met u naar uw tante gevlucht zijn. Hiermee geconfronteerd, liet u opmerkelijk genoeg plots optekenen dat uw vader overtuigd was dat ze hem niets zouden aandoen aangezien hij oud was (NPO, p.18). Dit is echter geen overtuigende verklaring aangezien u eerder aangaf dat hij wel op de hoogte was van dit risico.”

Ook deze overweging is pertinent en draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier. Door louter te betogen dat zijn vader inderdaad een risico nam, maar dat dit een redelijk risico was gebaseerd op gewoonteregels, slaagt verzoeker er niet in om te verklaren waarom zijn vader, die wel degelijk op de hoogte was van de gevaren, omwille van zijn leeftijd een dergelijk risico zou nemen, met de dood tot gevolg.

2.3.6.4.5. Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden, onaannemelijkheden en inconsistenties op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde problemen van verzoeker met Daesh.

Waar verzoeker opmerkt dat de verwerende partij al de uitvoerige en de gedetailleerde verklaringen over de (plaats van) rekrutering en de inhoudelijke lessen op zich niet betwist, wijst de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). *In casu* doet het gegeven dat verzoeker op bepaalde punten uitvoerige en gedetailleerde verklaringen aflegt geen enkele afbreuk aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat aan het door verzoeker voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.3.6.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door Daesh. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. De vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de opmerkingen van verzoekers advocaat en het niet indienen of afwachten van beschermingsverzoeken in andere landen worden door de Raad als overtoollig beschouwd.

2.3.6.6. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker terecht wijst op de machtswissel in Afghanistan. De Raad herinnert er in deze aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factoregering*, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

De Raad dient in deze op te merken dat verzoeker tweemaal werd gehoord bij het commissariaat-generaal, zowel kort voor als kort na de machtsovername door de taliban, en dat hij aldus tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en ook erna in de mogelijkheid was om nieuwe elementen, gelinkt aan de machtsovername door de taliban, kenbaar te maken, hetgeen hij evenwel naliel te doen. De Raad wijst erop dat artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verzoeker om internationale bescherming alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk dient aan te brengen.

Daarenboven heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift (en bijkomend in een aanvullende nota en zelfs ter terechtzitting) ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen bij zijn situatie of elementen kenbaar te maken, in het licht van de machtsovername door de taliban.

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting, op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

2.3.6.7. Verzoeker voert verder aan dat hij al drie jaar onafgebroken in België verblijft, dat hij tot een bepaalde sociale groep behoort en dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid hoe hij bij een eventuele terugkeer zal worden onthaald door de taliban of Daesh. Hij verwijst naar landeninformatie en voegt bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota meerdere stukken die moeten wijzen op zijn integratie en (gepericlieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale

analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond waar hij in zijn aanvullende nota betoogt dat hij “*kennis [...] heeft genomen van de rechten en vrijheden die in een democratische samenleving worden gewaarborgd en [...] geleerd [heeft] deze te respecteren.*”

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen

van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Inzake de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, dient te worden vastgesteld dat nergens uit de aanwezige informatie blijkt dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Verzoeker, een volwassen man van, blijkens de geschatte minimumleeftijd van het leeftijdsonderzoek, minstens 23 jaar toont in het geheel niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij tot aan zijn meerderjarigheid is opgegroeid heden niet langer kent. Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij sinds zijn verblijf in België sedert eind augustus 2019 dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De Raad stelt vast dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan en dat verder niet kan blijken dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels.

Verzoeker legt geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat hij verwesterd is of zich effectief westerse waarden en normen eigen heeft gemaakt. Uit een loutere tewerkstelling in België kan geen verwestering worden afgeleid. Het gegeven dat verzoeker, zoals blijkt uit de bij het verzoekschrift en de aanvullende nota van 7 juni 2023 gevoegde stukken, tijdens zijn vierjarig verblijf in België taal- en inburgeringscursussen heeft gevolgd en, overigens tot tevredenheid van zijn werkgever, werkt, toont aan dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, dat hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet. Verzoeker maakt evenwel nergens *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van tewerkstelling in België en het in enige mate beheersen van een of meerdere landstalen bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Verder merkt de Raad op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in België sinds 1 november 2022 is getrouwd met een in België als vluchteling erkende Afghaanse vrouw, die thans zwanger is, zoals blijkt uit de stukken gevoegd bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, als dusdanig niet kan worden afgeleid dat verzoeker een gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. Het loutere feit dat verzoeker een echtgenote en weldra ook een kind in België heeft en hij zonder hen zou moeten terugkeren, is op zich niet relevant voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan hoe dit in Afghanistan voor hem een probleem zou kunnen opleveren.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het citeren van algemene informatie, die geenszins op zijn persoon betrekking heeft.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban dan wel Daesh, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban of Daesh, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of Daesh een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn geweest.

Wat betreft verzoekers betoog over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Zo verzoeker verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant, noch dienstig.

2.3.6.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-

economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

In zoverre verzoeker betoogt dat de internationale sancties en het stopzetten van de hulp van de internationale gemeenschap een rechtstreeks gevolg zijn van het strikt conservatief en islamitisch bewind van de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdoleerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15,

c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken en reikt geen individuele elementen aan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.4. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord bij het commissariaat-generaal door een gespecialiseerde *protection officer*. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen

om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS